

Sygn. akt IC 1156/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 sierpnia 2019 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Beata Winnicka Pyrgiel

Protokolant: Małgorzata Małecka

po rozpoznaniu w dniu 06.08.2019 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa Z. S.

przeciwko A. H., M. H. i J. L.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda solidarnie na rzecz pozwanych kwotę 951 zł (dziewięćset pięćdziesiąt jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1156/17

UZASADNIENIE

Powód Z. S. domagał się zasądzenia od pozwanych A. H., M. H. i J. L. kwoty 4.000 zł z tytułu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz kwoty 1000 zł na dowolną organizację pożytku publicznego. W uzasadnieniu wskazał, iż pozwani oczernili go i kłamali w sądzie.

Pozwani A. H., M. H. i J. L. wnieśli o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu wskazali, iż niniejszy pozew nie jest poparty żadnymi dowodami, które wskazywałyby na szkodę czy krzywdę poniesioną przez powoda.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 14 grudnia 2016 roku A. H. złożyła do (...) G. zawiadomienie o wykroczeniu Z. S. i wniosek o jego ukaranie.

Wskazano, iż w dniu 12 grudnia 2016 roku ok. godz. 07:30 w G. na ul. (...) na wysokości posesji numer (...), obwiniony kierując samochodem marki K. o nr rej. (...), nie zachował szczególnej ostrożności wykonując manewr cofania, w wyniku, czego uszkodził zaparkowany samochód marki O. o nr rej. (...), powodując szkodę na mieniu tj. o wykroczenie z art. 97 kw. w zw. z art. 23 (...) /dowód: akta Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku XI W 58/17: protokół przyjęcia zawiadomienia o wykroczeniu k. 1-2, protokół oględzin k.5, protokół przesłuchania świadka J. L. k.6-7, dokumentacja zdjęciowa k.8-11, protokół przesłuchania Z. S. k.12-14/.

Wyrokiem nakazowym z dnia 19 stycznia 2017 roku Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku w sprawie XI W 58/17, Z. S. został uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia z art. 97 k.w. w zw. z art. 23 Ustawy prawo o ruchu drogowym i skazano go na karę grzywny w wysokości 200 zł.

Na skutek sprzeciwu Z. S., Sąd Rejonowy Gdańsk- Północ w Gdańsku w sprawie XI W 58/17 wyrokiem z dnia 19 maja 2017 roku uniewinnił obwinionego Z. S. od popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyrok stał się prawomocny z dniem 25 maja 2017 roku /dowód: akta Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku XI W 58/17: wyrok nakazowy z dnia 19 stycznia 2017 roku k.21, wyrok z dnia 19 maja 2017 r./

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd oparł się na złożonych do akt sprawy dokumentach, w tym zgromadzonych w sprawie o wykroczenie. Przedmiotowy materiał dowodowy poddano ocenie zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, według własnego przekonania, po wszechstronnym rozważeniu całości zebranego materiału.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne dokumenty przedłożone do akt sprawy oraz znajdujące się w aktach sprawy XI W 58/17, albowiem ich treść, forma i autentyczność nie budziły wątpliwości Sądu. Dokumenty o charakterze prywatnym stanowiły dowód tego, że osoby pod nimi podpisane złożyły oświadczenia w nich zawarte (art. 245 k.p.c.), natomiast dokumenty urzędowe stanowiły dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 § 1 k.p.c.). Odnośnie kserokopii dokumentów należy wskazać, iż strony ich nie kwestionowały i nie domagały się złożenia oryginałów przez stronę przeciwną.

Zeznania powoda Sąd uznał za wiarygodne jedynie w zakresie, w jakim zostały one potwierdzone w pozostałym materiale dowodowym zebrany w sprawie. Sąd nie dał wiary zeznaniom powoda w zakresie zaistnienia naruszenia jego dóbr osobistych oraz poniesionej z tego tytułu krzywdy, gdyż stanowią jedynie wyraz niepopartych innymi dowodami przeprowadzonymi w toku postępowania subiektywnego przekonania powoda. Podkreślić należy, iż powód nie wykazał by omówione zdarzenie miało także wpływ na jego stan psychiczny, czy też spowodowało straty moralne.

Zeznaniom pozwanych Sąd również dał wiarę w zakresie, w jakim znalazły one potwierdzenie w zgromadzonych dokumentach, a więc w zasadzie, co do przebiegu postępowania w sprawie o wykroczenie.

Powód domagał się przyznania mu solidarnie od pozwanych kwoty 4.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę, powstałą w wyniku niesłusznych oskarżeń przez pozwanych oraz zasądzenia na cel społeczny kwoty 1.000 zł.

Pozwani podważali słuszność żądania, do końca procesu stali na stanowisku, iż powyższe nie jest poparte żadnymi dowodami.

Zatem podstawową kwestią, konieczną dla oceny zasadności żądania powoda, było ustalenie, czy w przedmiotowej sprawie doszło do naruszenia dobra osobistego określonego w art. 23 k.c., jakim bezsprzecznie jest dobre imię.

Zgodnie z art. 24 § 1 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jej skutków; w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia.

Zgodnie z treścią art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach.

Do powstania roszczeń określonych w art. 24 § 1 k.c. niezbędne jest ustalenie dobra osobistego podlegającego ochronie, o którym mowa w art. 23 k.c., jego naruszenia i bezprawność działania sprawcy. Obowiązujące prawo nie chroni, bowiem przed każdym, jakimkolwiek naruszeniem dóbr osobistych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 3 grudnia 2013 r., I ACa 642/13, LEX nr 1409190). Przepis art. 24 § 1 k.c. przewiduje ochronę prawną dla osób,

których dobro osobiste zostało zagrożone lub naruszone cudzym działaniem, chyba że działanie to nie jest bezprawne. Z przepisu tego wynika, że aby uzyskać ochronę należy wykazać, że doszło do naruszenia lub zagrożenia konkretnego dobra osobistego. Jeżeli powód wykaże tę okoliczność, to wówczas pozwany może uwolnić się od odpowiedzialności, jeżeli udowodni, że jego działanie nie było bezprawne (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 31 lipca 2013 r., I ACa 243/13, LEX nr 1353790).

Z kolei art. 448 k.c. stanowi, że w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Jak trafnie wskazywał Sąd Apelacyjny w Warszawie w sprawie I ACa 110/06 (wyrok z dn. 24.07.2008 r., OSAW 2008/4/110) w przypadku naruszenia dóbr osobistych bezprawnym działaniem sprawcy pokrzywdzonemu przede wszystkim przysługują środki o charakterze niemajątkowym przewidziane w art. 24 k.c., a w wypadku, gdy działanie naruszydźcy jest także zawinione środki o charakterze majątkowym, o których stanowi art. 448 k.c. Warto przy tym zwrócić uwagę, że obydwa roszczenia mają charakter samodzielny i pokrzywdzonemu przysługuje prawo ich wyboru, lecz sądowi pozostawiona jest ocena celowości przyznania ochrony w żądanej formie, jego adekwatności do rodzaju naruszonego dobra, a przede wszystkim rozmiaru doznanego krzywdy. Przy żądaniu przyznania odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonego podstawowym kryterium oceny sądu winien być rozmiar ujemnych następstw w sferze psychicznej pokrzywdzonego, bowiem celem przyznania ochrony w formie majątkowej jest zrekompensowanie i złagodzenie doznanego krzywdy moralnej. Z tych też względów sąd jest zobowiązany ustalić zakres cierpień pokrzywdzonego, a przy ocenie tej przesłanki nie może abstrahować od wszystkich okoliczności towarzyszących powstaniu krzywdy. Znikomość ujemnych następstw może być podstawą oddalenia powództwa o przyznanie zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonego.

Ocena, czy nastąpiło naruszenie dobra osobistego, jakim jest stan uczuć, godność osobista i nietykalność cielesna (art. 24 § 1 k.c.), nie może być dokonana według miary indywidualnej wrażliwości zainteresowanego - ocena subiektywna (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 1997 r., III CKN 33/97, OSNC 1997/6-7/93).

Do bezspornych przesłanek odpowiedzialności na podstawie art. 448 k.c. zalicza się: naruszenie dobra osobistego, powodujące szkodę niemajątkową oraz związek przyczynowy między tym naruszeniem a szkodą niemajątkową, która spowodowana jest naruszeniem.

Zdaniem Sądu trudno w realiach niniejszej sprawy uznać, aby doszło do naruszenia dóbr osobistych u powoda. W ocenie Sądu zarzuty podniesione przez powoda nie zasługują na uwzględnienie. Analizując niniejszą sytuację należy zauważyć, że powód przede wszystkim nie wykazał, że jego dobra osobiste zostały naruszone oraz przesłanek warunkujących odpowiedzialność pozwanych.

Powód nie wykazał, aby doszło do naruszenia jego dóbr osobistych, poza ogólnikowymi twierdzeniami zawartymi w pozwie nie przedstawił żadnych dowodów – nawet w postaci zeznań innych świadków – na przedmiotową okoliczność. Nie wskazał także ewentualnych szkód na zdrowiu fizycznym oraz strat moralnych, o których wspominał w pozwie, a za które mogłoby zostać zasądzone zadośćuczynienie na podstawie art. 445 w zw. z art. 444 k.c.

Należy podkreślić, iż zgodnie z treścią art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten określa reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Zaznaczyć też trzeba, że przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego rzeczą sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne. Zaprzeczenie dokonane

przez stronę procesową powoduje, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności stają się sporne i muszą być udowodnione. W razie ich nieudowodnienia Sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie (orzeczenie SN z 28.04.1975 r., sygn. akt III CRN 26/75).

Podsumowując – zdaniem Sądu nie doszło do naruszenia dóbr osobistych Z. S., ani do wywołania rozstroju zdrowia. Na podstawie zgromadzonych dowodów nie można również ocenić zachowania pozwanych, jako bezprawnego. Złożenie doniesienia do organów ścigania jest działaniem w ramach obowiązującego porządku prawnego i nie może być uznane za przekraczające jego granice, gdyż – jak wskazano wyżej – brak jest w tej sprawie podstaw do przyjęcia, że składając zawiadomienie o wykroczeniu popełnionym przez powoda pozwana A. H. działała ze złym zamiarem i świadomością nieprawdziwości tego zawiadomienia, a co więcej - by kierowała się celem zaszkodzenia powodowi i jego dobrom osobistym lub godziła się na taką ewentualność.

Za nieuzasadniony uznać należy zarzut cierpień psychicznych powoda ze względu na fakt występowania w charakterze podejrzanego w postępowaniu karnym. Ostatecznie powód został uniewinniony. Nie miało ono również cech bezprawności i nie naraziło powoda na żadne przeżycia traumatyczne, dlatego, że zostały mu jedynie postawione zarzuty. Sąd nie znalazł również podstaw do zasądzenia kwoty 1.000 zł na cel społeczny, ponieważ musiałyby istnieć po stronie pozwanych bezprawne i zawinione działanie, które w tym przypadku nie miało miejsca.

Mając to na uwadze Sąd oddalił powództwo na podstawie powołanych wyżej przepisów, o czym orzekł w pkt. I wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie II wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. obciążając nimi powoda w całości, jako stronę przegrywającą proces.